

Излетъ

I

— На разходка! . . . На разходка! . . . викаха ученицитѣ и скачаха изъ училищния дворъ съ цѣфнали отъ радостъ лица.

Два дни наредъ, отъ сутринъ до вечеръ, се носѣха тия весели викове. Два дни наредъ гърмѣ училището отъ пѣсни и радостъ. Два дни и у дома, — припкане, приготовления, и всичко бѣше готово. И торбичката съ хлѣба и сиренцето, и чашката за вода, и кутийката за брѣмбари, и мрѣжата за пеперудки, и всичко, и всичко.

Дойдѣ най-сегнѣ и уречениятъ день. Рано, рано — още въ зори, съ свѣтнаха отъ радостъ лица, дѣцата причакваха учителитѣ си прѣдъ училището. Зѣрваха ли нѣкого, отдалечъ още, нетърпеливо подвикваха:

— Хайде, хайде господинъ учителю! . . . Хайде госпожице, закъснѣхме! . . .

Слѣдъ малко дълги, пѣстри върволици дѣца се проточиха къмъ гарата. Тѣ не вървѣха, а хвърчеха! . . .

II

Гарата въ мигъ трепна, оживѣ. Звънливъ дѣтски смѣхъ, весели сладки чуруликания екнаха.

Учители и учителки припкаха между навалищата, редѣха ученицитѣ, едвамъ сдържаха по-пъргавитѣ и се усмихваха на невиннитѣ шеги, пускани отъ весели палавници. Родители се мушкаха между редицитѣ и даваха послѣдни напѣтвания:

— Марийке, да не стоишъ на прозорцитѣ! . . . Ваньо, да не пиешъ студена вода! . . .

— Моля Ви се, госпожице, пазете наша Милка. Слабичка е, а не рачѣ да остане. . . Спиряхме я, а тя ще се скѣса отъ плачъ! . . .